Життя перемагає смерть

Ірина Бесчетнова

irabestchetnova@gmail.com

Я так хотіла народити дитину, яка звичайно помре, але бажано з користю.
Найкраще народити дитину для війни, щоб її вбили – так, мені сказали, буде найвища користь.
Мені сказали, що це дуже важливо для всіх нас, особливо добре, якщо я народжу хлопчика, але дівчинку теж можуть вбити, тож нічого страшного, якщо народиться дівчинка.
Мені сказали, що на кожне покоління обов'язково припадає війна, тож я можу не турбуватись, рано чи пізно дитина моя знадобиться.
Дбати про дитину треба лише до певного віку, поки вона не піде на війну, адже у світі багато небезпек, хвороб, нещасних випадків.
Я повинна оберігати дитину, щоб її змогли потім вбити на війні, інакше не буде кому вбивати, і кого вбивати.
До цього треба поставитися з розумінням, говорили вони, рано чи пізно ваша дитина помре, то нехай вона помре з користю.
Ось побачите, казали вони, це найкраще.
І взагалі – життя завжди перемагає смерть, тож сконцентруйтеся на позитиві, а про інше не думайте.
Але все це було потім.
Спочатку у мене була інша проблема: я перетворилась на крапку, нічого не хотіла, не хотіла дітей, я про це навіть не думала.

Я теж була на війні, ще на першій, і так вийшло, що мене не вбили, це було дивно, я не знала, що треба робити, мені хотілося зникнути, і тоді я перетворилась на крапку.

Я непомітно ходила містом, маленькою чорною крапкою, і в мене не було жодних бажань.

І раптом на площі одна людина красиво сказала – життя завжди перемагає смерть, всі плакали і аплодували.

Звичайно, це була неправда, але концентруймося на позитиві, бо інакше ніхто не захоче народжувати дитину, щоб вона померла рано чи пізно, чи на війні.

І я сказала собі – життя перемагає смерть, ось би народити дитинку.

І в дзеркалі я більше не побачила крапку, а тільки себе.

В мене народилася трійня, усі хлопчики.

Життя набуло сенсу – я ростила дітей, щоб вони померли рано чи пізно, але краще за все, з користю.

Друзі бажали моїм дітям довгих років життя, але не більше ніж своїм дітям, які рано чи пізно померли.

Ми робили все правильно, ми говорили – ні війні, ми ходили на демонстрації, так завжди роблять, а потім ми писали своїм дітям на війну – ти як, жив-здоровий?

А ще потім їх убивали, а ті, кого не вбили, поверталися і перетворювалися на крапки, бесцільно бродили містом, і деякі хитали головами, що ось, мовляв, ми же попереджали.

Усіх моїх хлопчиків повбивали, мене дуже хвалили, видали орден.

І хоч я знала, що всі мої діти помруть рано чи пізно, а мої померли з користю, я раптом засумнівалась.

Щось тут не спрацювало, мені було їх шкода, моїх хлопців.

Але якщо я шкодувала, що вони померли, то навіщо їх народила, знаючи, що рано чи пізно вони помруть, хоч би і з користю?
Я сказала це вголос і тоді на мене накинулись чорні крапки.
Їм потрібен був сенс, і вони впивалися в мене доти, поки я не сказала їм – сконцертуйтесь на позитиві, адже життя завжди перемагає смерть.
Всі крапки вмить обросли тілом і пішли народжувати дітей, бажано для війни.
А я померла, ні рано, ні пізно, не на війні і без жодної користі.

Я, Бесчетнова Ірина Сергіївна, погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Життя перемагає смерть» на сайті https://ukrdramahub.blogspot.com і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.
25.05.2022